

v tom, co jest obyčejem anebo zařízením tohoto vyznání a že hledí svému názoru zjednatí u jiných osob průchod tím, že se obyčeji nebo zařízení posmívá, nebo je zlehčuje. Nelze proto — jak stížnost neprávem činí, dovolávajíc se zmatku čís. 9 písm. a) — shledati právně pochybeným stanovisko nalézacího soudu, že stěžovatelka jednala přes tvrzenou jí nábožnost v úmyslu, aby obyčeje a zařízení římsko-katolické církve zlehčovala a jim se posmívala. Poukazy stížnosti na nábožné cítění a smýšlení stěžovatelčino, dokazování správnosti jejího náhledu, že v práci spočívá pravá nábožnost a jí se koná pravá bohoslužba v nejvyšším a nejušlechtlejším smyslu slova, a citování různých míst Nového Zákona, z nichž odvozuje správnost toho náhledu, nejsou v pravdě než nepřipustným brojením proti skutkovému zjištění — o úmyslu stěžovatelčině, — jehož formální vadnosti stížnost neprokázala a jenž proto jest závazným i pro soud zrušovací.

Čís. 1395.

U provádění důvodu zmatečnosti čís. 5 Šu 281 tr. ř. nelze přesvědčení soudcovské jakožto výsledek uvažování průvodů formelně porovnávat s jednotlivými průvody, jemu za podklad sloužícími.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1923, Kr I 836/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 18. května 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle Šu 11 čís. 4 lichevního zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. a přestupkem dle Šu 7 (1) téhož zákona — mimo jiné z těchto

důvodů:

Právo, hodnotiti průvody co do jich věrohodnosti a síly důkazní jak o sobě tak i v jich vnitřní souvislosti a tudíž právo posuzovati, zda jest v určitém případě ten který důkazní prostředek způsobilým, zjednatí jistotu o skutkové okolnosti, jakož i právo tvořiti si na základě celkového po ruce jsoucího průvodního materiálu úsudky a závěry o skutečnostech, je dle §§ 258 a 288 čís. 3 tr. ř. vyhrazeno posouzení nalézacího soudu, jenž při tom postupuje dle volného přesvědčení. S hlediska tohoto spadá výhradně do oboru působnosti soudu nalézacího posuzovati též odporu, nesrovnalosti a nesouhlasy, jevící se v jednotlivých průvodech o osobě nebo navzájem. Hodnocení důkazů nalézacím soudem podléhá odporu jen potud, pokud je stížnost s to, by dokázala, že hodnocení to spočívá na podkladech, stížených některou z formálních vad, v čís. 5 Šu 281 tr. ř. výlučně uvedených. Stížnost tvrdí sice, že výrok soudu odporuje spisům, ale nedoličuje výtky této po zákonu. Neboť o rozporu se spisy ve smyslu citovaného místa zákona mohlo by se mluvit jen tenkrát, kdyby v rozsudku byl obsah spisů v některé závažné a pro

rozhodnutí příčinné části citován nesprávně. Takového rozporu stížnost nedoličuje; tvrdí ve skutečnosti, že přesvědčení soudcovské o tom, že obžalovaný ve své kavárně cigarety prodával sám, pokud se týče svými číšnicemi prodávati dával, je v rozporu se spisy a průvody, z nichž prý nevyplývá závěr soudu, nýbrž závěr opačný, stížností chtěný. Leč takovýto rozpor není zákonu znám. Dle zákona jest nepřípustno, přesvědčení soudcovské, jakožto výsledek uvažování průvodů, porovnávati formálně s jednotlivými průvody jemu za podklad sloužícími, a nelze v tom spatřovati než zastřené a oklikou podniknuté brojení proti přesvědčení soudcovskému. I když početně více svědků potvrzovalo hájení se obžalovaného, nevadilo to, by soud, hodnotě volně průvody, nepřiklonil se k výpovědím svědků usvědčujících, byť i jich bylo méně. Nezáleží na počtu svědků, nýbrž na průvodní síle jejich výpovědí. Aby soud výslovně se zmiňoval v rozsudku o výpovědi svědkyně G-ové nebylo zapotřebí, poněvadž se soud okolností, svědkyní touto i jinými vývodními svědky potvrzenou, že totiž obžalovaný číšnicím prodej cigaret zakazoval, v důvodech rozsudku výslovně zabývá, neuznává ji však správnou. Důvod zmatečnosti čís. 5 Šu 281 tr. ř. není proto dán, pokud se týče doličen po zákonu.

Čís. 1396.

I vykročení z mezí příkazu spadá pod skutkovou podstatu zpronevěry.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1923, Kr I 1096/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 27. března 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle Šu 183 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce hmotněprávní dovozuje stížnost, dovolávajíc se zmatku čís. 9 písm. a), nesprávně též čís. 10 Šu 281 tr. ř., že stěžovatel byl oprávněn statkem mu svěřeným nakládati, že překročení příkazu, t. j. prodej pušky pod určenou cenou nezakládá zpronevěry, nýbrž jen zodpovědnost dle předpisů civilního práva a že ostatně svěřitel sám doznává, že stěžovatel měl proti němu vzájemnou pohledávku. Vývody neprovádějí dovolávaného zmatku po zákonu, odchylující se od skutkových zjištění nalézacího soudu. Nenít napadeným rozsudkem zjištěno všeobecné zmocnění stěžovatele k volnému nakládání s puškou, odevzdanou mu do prodeje; prvá stolice zjišťuje naopak, že stěžovatel obdržel pušku s tím, by ji prodal nejméně za 1200 Kč, a v případě, že by se mu to nepodařilo, by ji vrátil. Oprávnění stěžovatele, nakládati s puškou, bylo vymezeno obsahem daného mu příkazu; jen pokud se řídil příkazem, bylo nakládání s puškou oprávněno; vybočil-li z mezí pří-